వర్షించని మబ్బులు

వంటపని పూర్తిచేసుకొని చేయి తుడుచుకుంటూ అరుగుమీదకువచ్చి నిలబడింది అనసూయ. ఆకాశం అంతా మబ్బులు పరుచుకొని గాలివేయకుండా కనీసం అస్తమయ సూర్యకాంతి అయినా లోకంమీద పడనీయకుండా చేస్తున్నాయ్. అనసూయ అసలే వంటింట్లోంచి వచ్చిందేమో! బయటకూడా ఈ వాతావరణము చూసేసరికి ఆమెలో అంతవరకూ ఆంతర్యంలో గూడుకట్టుకొన్న నిరాశ నిస్పృహలు పైకి రాసాగినయ్. ముఖంమీద చమటతో తడిసిన ముంగురుల్ని చిరాకుగా రెండుచేతులతోనూ పైకిఎగద్రోసుకుంటూ జడ మెలిపెడుతున్న అనసూయను జూపి.

"అమ్మా? వుక్కబోస్తోందికదే? కాస్తగాలీ కాస్త వానా వస్తే బాగుణ్ను." అంది జానకి.

"గాలి వద్దుకానీ వానవస్తే బాగుంటుంది. వెధవగాలి వస్తే నా కేలండర్లన్నీ తెగిక్రిందపడిపోతాయ్. వెధవగాలి." అన్నాడు రాజుబాబు. వాడు స్నేహితులనడిగి ఎక్కడెక్కడి కేలెండర్లూ తెచ్చుకుంటాడు. అవి పాతవయినాసరే! అన్నీ గోడకు చెక్కసున్న మాసికలు కనబడకుండా మేకులు దిగ కొట్టి పెడతాడు. పెద్దపెద్ద కిటికీలవటంనించి ఏమాత్రం గాలి వీచినా అవి దారాలువూడి క్రిందకుపడిపోతయ్. మళ్లీ అక్కతో రాజీ పడితేకానీ సూదీదారం చేతికిపట్టదు. తనకు

టాకాలుపొయ్యటంరాదు. ఎన్నిసార్లు పరీక్షించినా అది ఇట్లే సూదిగుచ్చి అట్టే పైకిలాగుతే కుట్టుపడడం తనకి తెలియటం లేదు అప్పుడే అది నాన్న చినిగిపోయిన లుంగీని రెండు రుమాళ్లుకుట్టింది! రావుగారి కనుల మిలమిల మెరిసే శాటిన్‌తో కుట్టింది రుమాళ్లు! అవి బళ్లో అందరూ మెచ్చుకున్నారు. పాపం! అక్కని ఎవరూ మెచ్చుకోలేదు. నాన్నఎప్పుడూ ఇంతే! అక్కకి శాటిన్ కొని ఇవ్వకూడదూ? అమ్మనా ఈ విషయంలో మహామంచిదని అనుకోవటానికి వీల్లేదు. "ముందు పాతవాటితో కుట్టునేర్చుకుంటే తర్వాత కొత్తవి కొనిస్తా" అన్నది. ఏవిటో! ఈ పెద్దాళ్లు! అన్నిటికీ రేపు రేపు అంటమే కాని ఒక్కపనీ చేయరు. తనకి మూడుచక్రాల సైకిలు కొనమని ఎన్నిసార్లు చెప్పాడు. వినిపించుకుంటేనేనా! హూ తనయితే అలా చస్తే చేయడు. అసలు తను ఇంక అడగనే అడగడు! అక్క అలాకాదు. ప్రతీది అమ్మనీ నాన్ననీ అడుగుతూంటుంది.

"అమ్మా నాకు లంగాలుకావాలి."

"రేపు కొనిస్తాలే" అని అమ్మఅంటుంది.

"టెక్స్టు బుక్కులు కొనుక్కోమన్నారు మేష్టారు."

"రేపు చూద్దాంలే"

"అమ్మా? నేను సావిత్రితో ఆడుకుందుకు పోవద్దులే అమ్మా? రేపువెళ్ళువుగానిలే" అన్నిటికీ రేపే! అంచేత తను వాళ్లని ఏమీ అడగనే అడగడు. తనకిష్టమయినప్పుడు బళ్లోకి వెళతాడు. లేనప్పుడు లేదు. తనకి కోపంవస్తే అమ్మ నాలుగు

తన్నినా బళ్లోకి పోనేపోడు. అమ్మ "ఉత్తి తిక్క-శంకరాయి వెధవ" అంటుంది. అక్క అలా అమ్మ ఆజ్ఞకు కట్టుబడి పోతుంటే తనకి చెప్పలేనంత జాలివేస్తుంది. తనే ఓదార్చాలి! ఇంకెవరున్నారు తనుతప్ప దానికి! "ఏమీ అనుకోకే అక్కా! వాళ్లలానే అంటూంటార్లే! ఇటుచూడు! ఈ మధుబాల కేలెండరు అచ్చంగా తీసేసుకో. "ఏం" అంటాడు. ఎంతో ప్రేమగా.

"ఏడిశావుపోరా వెర్రివెధవా! అంటుంది జానకి. ఇంతే దాని బతుకు! తను ఎంతో ఆవేశగా మాట్లాడుతే అది అలా కసురుతూంటుంది. నేను చిన్నవెధవననీ దానికేం చేయలేనని దాని అనుమానం. కమల రుమ్మాలు గుడ్డలాంటిది పెద్దది ఓటి తెచ్చిపడేస్తే తెలుస్తుంది. అమ్మాయిగారికి నేనంటే ఏమిటో! ఆకాశంకేసిచూశాడు రాజుబాబు. మబ్బులు నెమ్మదిగా కదుల్తున్నాయ్. అవి సన్నగా దారితీసిన చోట అసురసంధ్యకాంతి ఇవతలికి రావటానికి ప్రయత్నిస్తూ వాటి అంచుల్నిమాత్రం వెలిగించగలిగింది. జానకి అరుగు మీద కూర్చొని రోడ్డుమీద వచ్చేపోయేవారిని చూస్తోంది. అది ఆ పిల్లకు ప్రతీరోజు అలవాటే! అది ఎప్పుడూ తండ్రి చిటికినేలు పట్టుకొని బజారుకుపోవటం ఎరుగదు! అతను తెచ్చేపూలు మిఠాయిలు అంతకన్నా కొల్లలో లేదు దానికి కాలక్షేపం సాయంత్రాలు అలా అరుగుమీద కూర్చోవటమే! అంచేత అది ప్రతిమనిషినీ విధిగా గుర్తుపెట్టుకుంటుంది. కొంతమందికి ముద్దుపేర్లు పెట్టిందికూడా. అవి

తల్లితో చెప్పి నవ్వుకుంటుంది. ముఖ్యంగా దానికి ముగ్గురంటే మహా ఇష్టంగా వుంటుంది. అందులో సైకిలుమీదపోయే తెలుగు మేష్టారు. ఆయన నెత్తిమీద కలుపు తీసేసిన కొత్తి మిరలావున్న జుట్టూ, ఆయనను కోడి ఈకల మేష్టారట! ఇంకొకరు దగ్గరలోనేవున్న నాటక కళాశాలకు పోతూ వుంటాడు. అతని కళ్లు ముక్కుకి అతిదగ్గరగా వుంటాయి. కళ్లచుట్టూ బొటనవేలంత వెడల్పుగా నల్లబడి కమిలినట్టుగా వుంటుంది. సన్నగా తెల్లగా పేలగావున్న అతనిని 'గుంట నక్క హీరో' అంటుంది. ఇంకొకామె రోజూ హిందీ చదువు కునేందుకు పోతూంటుంది. ఆమె కనుబొమ్మలు కలుసుకుపోయి వుంటాయి. మోచెంపలమీద జుట్టు వొత్తుగావుంటుంది. గడ్డంమీదకూడా నూగు నూగుగా వుంటుంది. ఆమెను "అంజనీ సుత" అని సంస్కరించింది. జానకి. మధ్యమధ్య రాజుబాబు రోడ్డుమీద బొంగరాలు ఆడుకుంటూ అరచేతి మీదకు ఎక్కించుకొని చూడు చూడు అక్కా" అంటూ దగ్గరకు వస్తాడు. "ఫోరా" అంటుంది విసుగ్గా జానకి.

"అక్కా! కిరికి ఆడుకుందామే ఏం తోచటంలేదు." అన్నాడు రాజుబాబు.

"చీకటి పడుతోంది. ఇప్పుడేం కనపడుతుంది నీ మొహం?" అన్నది జానకి.

"లాంతరు వెలిగించుకొని రావే అమ్మా" అన్నాడు రాజుబాబు.

"వెలిగించుకోవద్దన్నానా?" అన్నది పరాధ్యానంగా అనసూయ.

"దావే! ఆడుకుందాం మరి!" అన్నాడు ఉత్సాహంగా.

"రేపు ఆడుకుందాం లేరా" అన్నది జానకి.

"రేపట రేపు! అమ్మ మాటలు పట్టీవేసినట్లుగా అంటోంది. ఈ జ్ఞాపక మేదో హిస్టరీ పాఠం వుంటే క్లాసుల్లో బెంచీ ఎక్కకపోను అమ్మాయి!"— అనుకుని ఏం చేయలేక వూరుకున్నాడు.

చీకటి చీకటిగా అవుతోంది. లోకమంతా కారుమబ్బులతో కటిక చీకటి అవుతూంది. మబ్బులు విడాలంటే వానకురవాలి. అప్పుడు ఆకాశంస్వచ్ఛంగాఅందమైనలేబ్రాయపు యువతిలా వుంటుంది. వానతో తడిసి ప్రకృతి చాలాసేపు ఏడ్చి ఏడ్చి తల్లి కనిపిస్తే కిలాకిలా నవ్వుతున్న పసిపాప మొహంలా వుంటుంది. ఆ దృశ్యం మననం చేసుకుంటున్నది అనసూయ.

"అమ్మా! ఇవాల్టికిక వాన రాదంటావేమిటే?" అన్నది జానకి ఆవులిస్తూ.

"వస్తుంది. వాన తప్పకుండగా వస్తుంది. కాని ఇక్కడ కురవదు. తన భారమే మోయలేక లోకాన్ని ముంచెత్తటానికి పరుగెత్తుతున్న సముద్రపు నీరుని ఎక్కువ చేయటానికి పరుగెత్తుతాయ్. ఈ వ్యర్థపు మబ్బులు తనకోసం తపిస్తూ, తనకోసం తలెత్తి ప్రతి క్షణం ఆశతో తనవెంపు తలలూపి పిలుస్తున్న లేతమొక్కల పిలుపు వాటికక్కరలేదు. ఈ ప్రపంచంలో వర్షం కురియక వుక్కపెట్టి వుస్సూరుమనిపించే మబ్బుల వంటి వారు చాలామంది వున్నారు అనుకున్నది అనసూయ.

ఆ ప్రయత్నంగా మేడ పై భాగానికి దృష్టి పోనిచ్చింది. కిటికీ దగ్గరగా పగులు విచ్చి ఒక రావిమొక్క మొలిచింది. దీన్ని ఎన్నిసార్లు పీకినా మళ్ళీమళ్ళీ మొలుస్తునే వున్నది రావణాసురుని తలకాయలా. ఇల్లంత పాడుపడిపోతోంది. రామ్మూర్తికి ఎప్పుడూ ఇంటి ధ్యాస వుండదు. అర్ధరాత్రి ఏ ఒంటి గంటకో వస్తాడు. మళ్ళీ ప్రొద్దుట ఏడింటికి వెళ్ళిపోతాడు. ఇంట్లో ఒక క్షణం నిలబడడు. పెట్లో డబ్బు వున్నపుడు నాలుగు సామాన్లూ కొంటూ వండుకుతింటూ పడివుంటారు. ఆ తల్లీ, పిల్లలూ ఆ లంకంత కొంపలో అలా పడివుండాలి. పెళ్ళయిన క్రొత్తలో అనసూయకు భర్త వాలకం ఆశ్చర్యంగానే వున్నా రానురానూ అలవాటయింది. ఏదో నిరాసక్తత అతన్ని ఆవహించింది. అది తాను పోగొట్టలేనని తెలుసుకున్నది. క్రొత్తలో వంటరితనం భరించలేక తమ్ముణ్ణి తీసుకవచ్చింది. అత్తవారి బంధువర్గంలో అలజడి చెలరేగింది.

"ఇంకేం? అనసూయ పుట్టింటారి భాగ్యం బాగానే పండింది. ముందు ఎలానో కళ్ళు మూసుకుని అయిదు వేలు కట్నంతో కోటలాంటి ఇంట్లో పడేశారు. ఇప్పుడు నెమ్మదిగా కాలువ త్రవ్వుతున్నారు" అన్నారు. ఈ మాటలు ఆ నోటా ఈ నోటా తమ్ముడి చెవిలో పడ్డాయ్. వాడికి ఉక్రోషం వచ్చింది.

"నేనుండలేను - అక్కా. మీ ఇంట్లో! మీ అత్తారంతా నానా మాటలు అంటున్నారు మమ్మల్ని" అని వెళ్ళిపోయాడు. ఏదో బాధ తనలో. తన కీ పెళ్ళెందుకు చేశారు?

ఈ పిల్లలు ఒకళ్ళు తన ప్రాణానికి లేకపోతే ఏం చేసేది? హాయిగా ఇంటరు ప్యాసయింది. ఆ అయిదు వేలూ వీళ్ళ మొహాన్ని పోసి తన కీ తాడు కట్టించకపోతే తన చేతి కియ్యా కూడదూ! హాయిగా ఏ యం. బి. బి. యస్సో ప్యాసవును. ఉద్యోగస్థురాళ్ళు మాత్రం పెళ్ళిళ్ళు చేసుకోటం లేదా? స్వేచ్ఛగా వుండలేక కోరికోరి ఈ రొంపిలోకి దిగాలనే కోరిక ఎందుకో ఈ స్త్రీలకి? ఏమో, తనకి ఇలా అనిపిస్తున్నదని అందరికీ అలానే అనిపిస్తుందా? ఆడపిల్ల కాస్త పెద్దదవ భయం.

"మీ అమ్మాయికి పెళ్ళెప్పుడు చేస్తారు?" అని ప్రశ్నా పరంపరలు! అంతే కాని ఆ అమ్మాయికి చేసుకోవాలని వుందో లేదో అని ఆలోచించరు. తల్లితండ్రులూ అంతే! ఎల్లానో అష్ట కష్టాలూపడి మూడు ముళ్ళూ పడేయించి, చేతులు దులుపుకుంటారు. హు. తనకి మళ్లీ ఈ ఆడపిల్ల! తన దౌర్భాగ్యపు జీవితానికి ఆడపిల్ల ఒకర్తి! ఏం చేయగలదు? వెర్రిపిల్ల! దాన్ని చూస్తే తనకు జాలీ, భయం! కుర్రాడు మళ్ళీ తండ్రిపోలికే. అంతకన్నా ఏడాకులు ఎక్కువ చదివేడు. అయినా అంతే......అనసూయ రవికె చమటతో తడిసింది. భర్తనిగురించి ఆలోచించిన వచ్చేసరికి ముఖం కళ్లూ ముక్కూ చమటో కన్నీళ్ళో తెలియకుండా ఏకమయ్యాయ్! ఏదయినా నాలుగూ మాట్లాడదామన్నా భయం! కారణంలేకుండానే ఇంటికి వచ్చినపుడల్లా ఇక్కడ గిన్నె అక్కడ పెట్టారని. పెడబొబ్బలు పెడుతూంటే ఇంక ఇంటివిషయాలు మాట్లాడేది ఎప్పుడూ! తన్ను కలుగజేసికో

వద్దంటారు. ఆయనంత ఆయన చూడరు. వచ్చేపోయే వాళ్ళంతా తన్ని అసమర్థురాలి క్రింద జమవేసి మాట్లాడు తూంటే చెవులప్పగించి వూరుకుంటుంది. అనసూయ ఆకాశం కేసిచూసింది. మబ్బులు దట్టమవుతున్నట్లు కనబడింది. అనసూయకి ప్రొద్దున్న సంగతి జ్ఞప్తికొచ్చింది. పాలవాడు రాలేదు ఆరోజు.

"కాఫీ అయ్యిందా ?" అని గావు కేక పెట్టాడు రామ్మూర్తి.

"పాలులేవు" అన్నది, నెమ్మదిగా.

"ఏయ్ ! నిన్నే ?" అన్నాడు మళ్ళీ.

"లేవని చెప్పానుగా ?" అన్నది. భయంగా.

"లేకపోతే కొను ! నే వద్దన్నట్టుగా ఏడుస్తావేం ?"

"బాగుంది వరస. కాఫీలో పాలులేకపోతే కొనాలని తెలియని దానిలా మాట్లాడుతున్నారు" అనుకుంది.

"ఎవరినో ఒకరిని వాడుకపెట్టుకోవాలని తెలీదూ ? నువ్వు ఆడదానివేనా ?" అన్నాడు. లేవగానే కాఫీలేని విసుగుతో.

అనసూయకు చిరాకెత్తినమాటనిజం !

"మీరు మగవారు అయితే, నేను ఆడదాన్ని కాకేం ! అలా ఇంట్లో బొబ్బలుపెడ్తూ కూచోబోతే ఏ హోటల్లోనేనా ఒక కప్పు పాలుకొని తేకూడదూ ! ఇవ్వాళ ఎంచేతో రాలేదు. ఆ వెధవ !" అన్నది. మామూలు భార్యహోదాతో.

అంతే! చేతిలోని తలదువ్వుకుంటున్న దువ్వెన అనసూయ ముఖంమీదికి విసరికొట్టి విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు. మళ్ళీ ఇప్పటిదాకా అయిపులేడు!

ఏమయినా తాను ఇంక ఈ—అజా—పజా లేని దిక్కు—మాలిన సంసారం చేయలేదు! ఏవూరయినాపోయి దొరికిన వుద్యోగం చేసుకుంటూ గడిపితేనయం! దృఢనిశ్చయంతో లోపలికివెళ్ళింది అనసూయ. పిల్లలిద్దరూ అప్పుడే నిద్ర పోతున్నారు గాఢంగా. పెట్టి తెరచి పదిరూపాయలు చెంగున కట్టుకుని బయటకు వచ్చింది. ఒక్కసారిగా పిల్లలిద్దరి జ్ఞాపకాలు నూత్న హృదయాన్ని బంధిద్దామని ప్రయత్నించాయ్. అంత కంటె ముందుగానే భర్తమీద వ్యర్థపుకోపము హృదయాన్ని ఆక్రమించటంవల్ల అవి వెనుదిరిగాయ్!

మబ్బులు ఇంకా ఆలోచిస్తున్నట్లున్నాయ్: ఇది వర్షించటానికి అనువయినచోటు అవునా కాదా? అని. క్షణం ఆ వ్యధితహృదయం అల్లకల్లోలమైంది. ఎక్కడా చెట్ల ఆకులు మంత్రంవేసినవాట్లకు మల్లె కదలటంలేదు. విపరీతమైన ఉక్కగావున్నది. గబగబా స్టేషనుకుపోయి కూర్చున్నది. పోర్టర్లు ప్లాటుఫారంమీద కాగితపు విసనకర్రలతో విసురుకుంటూ ఆపసోపాలు పడుతున్నారు. నల్లనిత్రాచుల్లా పట్టాలు లైట్ల వెలుతురులో జరజరా ప్రాకుతున్నట్లున్నయ్! అవి రెండూ ఎంతదూరమో అలా ప్రయాణిస్తాయ్. ఎక్కడా కలవవు. అవునూ! ఎప్పుడూ ఎక్కడా కలవవు. అయినా మనుషులకు వుపయోగంగా వుంటున్నాయ్. అలానే తాము

ద్దరూనూ? ఒకళ్ళ మనసు ఒకళ్ళకు తెలియదు. అతను చెప్పడు తాను చెప్పటానికి అవకాశమీయడు. అయినా ఇంటికి వచ్చే పోయేవారి సంఖ్య మామూలుగానే వుంటుంది. లోకం తమని మామూలుగా వున్నారనుకుంటారు. అన్ని వున్నవాళ్ళక్రిందే జమచేసి అసూయపడతారు.

మబ్బులు వర్షించకపోయినా చూడటానికి ఎంతో బావుంటాయ్! వాటినిచూడగానే పిల్లలు "వానా వానా చెల్లప్ప"లు తిరుగుతారు. వాటినిచూస్తూ మనమూ కాల క్షేపము చేయొచ్చును. రామ్మూర్తిది ఈ తరహా! మబ్బు లకు తాము సకాలంలో వర్షించకపోతే మనుష్యులు చిరాకు పడతారని తెలీదు. వాటికి తోచినరీతిని పరుగెట్టుతాయ్.

"మాకు అలా వచ్చింది. అంచేత అలా పోయాం! మాకు తెలీకుండగా మీకు కష్టంకలిగితే మేమేంజెయ్యాము?" అంటాయ్. రామ్మూర్తి అంతే!

మబ్బులు ముసురుతూంటే వర్షం రావచ్చుని ఆశ పడ్డట్టే రామ్మూర్తి డబ్బుచూసి తను సుఖపడుతుందని తన వాళ్లు ఆశించారు. తన దుర్భరమైన బ్రతుకు వాళ్ళకి తెలిస్తే ఎంతబాధపడతారు? గాఢ సుషుప్తమైన అతని హృదయం నించీ "జాగృతి"ని ఆశించటం శుద్ధపొరపాటు! తను నిరీక్షించలేదు అంతే!

"పాసింజరు ఎన్నింటికండీ!" అన్నది అనసూయ.

"గంటలేటు. రెండున్నరకిరావచ్చు?" అన్నాడు స్టేషనుమాస్టరు లేవకుండానే.

ప్లాటుఫారంమీదికి వచ్చి నిలబడింది అనసూయ. గన్నేరుచెట్టుక్రింద ఒక భార్యాభర్త, ఇద్దరుపిల్లలు వున్నారు. పిల్లలిద్దరూ నిద్రపోతున్నారు. భార్యాభర్త వేరుశనక్కాయలు వలుచుకుతింటూ కాళ్లుజాపుకుని కబుర్లాడుకుంటున్నారు. వాళ్లకు కాస్తదూరంలో ఒక గోనెసంచిమూట తలక్రిందపెట్టుకుని పడుకున్నాడో ముసలితాత.

"మీరు ఈ బండికేనా అమ్మగోరూ ?" అన్నాడు. అనసూయనుచూసి.

వూ, వాళ్లిద్దరూ మీ పిల్లలా ?" అన్నది అనసూయ.

"కాదు అమ్మగోరు. వాళ్లతండ్రి తాగుబోతు ముండావోడు. తల్లి ఆళ్లని వదిలేసి ఎటో పోయింది. ఈళ్లు తిండిలేక మాడుతూంటే చూళ్లేక మాతోతీసుకపోతున్నాం. మగాడు ఎట్టన్నాబోతాడు. ఆడదానికేనా బుద్దొండద్దా ? మాకు కావల్సినోళ్లేలెండి" అన్నది భార్య. దూరంగావున్న ముసలితాత దగ్గుతూలేచి నిలబడ్డాడు.

"ఈ కాలంవోళ్లేఅంత మా రాజుతల్లీ ? ఈ చదువులొచ్చినాక ఆడోళ్లకి తిరబుద్దిపోనాది. వూ, మాసెడ్డగర్ర పెరిగిపోనాది. నా భార్యవుండేది. చుక్కలసాచ్చిగా చెప్తుండా. నే గనుక కళ్లెర్రజేత్తే నా కాళ్లక్రిందే పడివుండేది. అదే ఇప్పుడయితేనా, సెనెమాల్లో జేరిపోతానని లగెత్తుకపోను" అన్నాడు ముసలితాత కాషాయరంగులో ధర్మసత్రపు

ముద్ర వేసివున్న బనీను జేబులోనుంచి చుట్టలకట్టతీస్తూ. ఆకాశం వేపు చూసింది అనసూయ. సాక్ష్యానికి ఒక చుక్కా కనబడ టంలేదు. మబ్బులు దూర దూరంగా జరుగుతున్నాయ్ అలి గిన భార్యకుమల్లే. రాజూ జానకి కళ్ళల్లో మసిలేరు. ఈపాటి కయినా ఇంటికి జేర్తారనే నమ్మకంలేదు.

అయ్యో? తలుపులు తీసొచ్చింది. తనకేనా పిచ్చిపట్టిం దేమిటి ఖర్మ? తెల్లవారినాక రాజునీ జానకినీ చూసిన వాళ్లంతా నన్నేం అనుకుంటారో ప్రత్యక్షానుభవం అయింది. తనపిల్లలు డబ్బూ తల్లీ వుండీకూడ లోకంచే అనాథలని పిలవ బడే గతి తీసుక రాబోయింది. ఆయనకేం? మహారాజు! తను ఇంట్లో వుండకపోతే ఆ అరగంటకూడా ఏ స్నేహితుల తోటో నిక్షేపంలా గడిపేస్తారు. ఆ హిందూస్త్రీ మనోధర్మం ఆరాటపడసాగింది. తనకోసం తనే ప్రాకులాడాలి. తనపిల్లల వుజ్వల భవిష్యత్తు నాకాంక్షిస్తూ ఎప్పటికయినా వర్షించ మని "మేఘరాజు"ని ప్రార్థిస్తూ గడపాలి. అందాకా విసురు కుంటుంటే వుక్కబోయకుండా వుంటుంది. కృతనిశ్చయు రాలై ఇంటికివచ్చేసింది అనసూయ. రామ్మూర్తి కిటికీ దగ్గ రగా మంచంమీద గాఢనిద్రలో మునిగివున్నాడు. అలికిడికి రాజుబాబు లేచాడు.

"అమ్మా? నన్ను తీసుకవెళ్లలేదుకదూ? నేను రేపు వెళ్తానంతే" అంటూ మొదలెట్టాడు.

జానకి అటూ ఇటూదొర్లి మళ్లీ పడుకుంది.

"ఫూహ్, ఏం సొద! మాట్లాడకుండా పడుకోండి" అన్నాడు రామ్మూర్తి నిద్రమత్తుగా.

"ఓ? ఎక్కడికెళ్లావు? అనేనా అడగరు. ఆకలేస్తే జానకిని లేపి అన్నంపెట్టించుకుంటారు. లేకపోతే లేనేలేదు" అనుకుంది అనసూయ.

అతనివేపు కిటికీలోంచి నెమ్మదిగా చల్ల చల్లగా గాలి సోకుతున్నది. అనసూయకుమాత్రం మబ్బులు వర్షించక వుక్కబోయసాగింది.